

ת"פ 9403/18 - מדינת ישראל נגד עלי עלואן

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 18-06-9403 מדינת ישראל נ' עלואן
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

הנאשם	עלואן עלי	ע"י ב"כ עוזד שלם
המאשימה	נגד עלי עלואן	ע"י ב"כ עוזד דואק
		בדעתו: מדינת ישראל

הכרעת דין

החלמתי לזכות את הנאשם מן העבירה.

האישום ותשובה הנאשם

1. נגד הנאשם, ליד 1959, הוגש כתב אישום המיחס לו עבירה של איום, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ג-1977.

תמצית העבודות היא כי ביום 10.1.18, בשעה 00:01, הגיע הנאשם יחד עם שני אחרים לתחנת משטרת מודיעין, בעקבות מעצרו של בנו.��ין המשטרה שמואל עלמשט (להלן: "শ্মোল") הסביר לנאשם כי בנו נעצר, ובתגובה איים הנאשם בפני ובפני השוטרת סימה פרג' (להלן: "סימה"), בפגיעה בגופו של אחר, שהוא מתлонן בתיק החקירה שנפתח נגד בנו של הנאשם. הנאשם אמר "שהוא מכיר את הקב"ט יעקב והוא ישלם על זה ביוקר", וזאת בכונה להפחידם. בהמשך, ולאחר ניסיונות מצד שמואל להרגיעו, איים הנאשם בפני שני השוטרים בפגיעה בגופו של אותו יעקב, באמרו להם "שהוא יודע מי זה הקב"ט שהגישי את התלוונה, והוא ישלם ביוקר". כמו כן, אמר שהוא מעורב בתיק רצח, והוא ישלם על זה, וחזר על כך מספר פעמים, במטרה להפחידם.

2. הנאשם מאשר כי בليل האירוע הגיע לתחנת המשטרה, יחד עם שני בני משפחתו, על מנת לברר את העילה למעצר בנו, בתקופה כי ישוחרר. לטענותו, השוטר הוא שפנה אליו בgesot, הטיח בו שהוא ראש משפחה של גנבים, ואף הציע לו להחליף את משפחתו. הנאשם מאשר כי הרוחות סערו, וכי היה כועס, בשל העלבונות שהוטחו בו מצד השוטר.

עם זאת, כפר מכל וכל באמירת דברי אiom כלשם.

דין והכרעה

5. אקדמיים את המאוחר, ואגלה כבר עתה, כי לאחר בוחנת הראיות מצאתי שלא הכוח האישום מעבר לכל ספק סביר. זאת, הן בשל משקלן הנכבד של עדויות ההגנה התומכות בגרסת הנאשם, הן בשל מחדלי חקירה שונים, והן בשל גבולות של תוכן האיום המויחס.

להלן אפרט את הקשיים שעלו בכל אחד מן המישורים הנזכרים.

משקל גרסאות העדים

6. **השוטרים סימה ושמואל** העידו באופן תואם כי הנאשם ובני לווייתו, גרמו ל"התססה" מחוץ לתחנה, בעת שנחקר בנו של הנאשם. שניהם תיארו את מבנה התחנה המחולקת לשני מבנים יבילים, שביניהם שטח מעבר פתוח לציבור, שם נחו הבאים. סימה ושמואל יצאו שניהם לכיווןם, בניסיון להרגיע את האויריה. סימה העידה כי הנאשם הتلם, וצעק שוב ושוב, כי "יעקב ישלם בזוקר" על קר שהתלון נגד בנו. כמו כן, מסרה שהנ帀ה אמר "אני הייתי מעורב בתיק רצח, הוא ישלם על זה בזוקר", בהתייחסו אל אותו יעקב. לפי עדותה, הנאשם ובניו ניסו להתרפרץ לתוך התחנה, אך הם מנעו זאת. שמואל העיד אף הוא על סערת הרוחות, במהלך הטלם הנאשם. לדבריו, זכור לו כי הנאשם אמר שהוא יודע מัวרב ברצח, וחזר על קר מספר פעמים, באופן שהייתה מבחינתו חציית גבול. לפי עדותו, הנאשם אמר שהוא יודע מיהו הקב"ט שהתלון נגד בנו, והוא אכן היה גורם. בנוסף, הנאשם אמר מילתו של הנאשם, הוא עצר אותו, והעביר אותו לחקירה אצל סימה. לאחר מכן, הנאשם נרגע, הביע צער, ואמר שהוא בסערת רוחות.

7. עדויות השוטרים נשמעו הgingiyot, והתישבו זו עם זו, אלא שכרך לא די. כדי, לצורך הרשעה בפליליים שומה על בית המשפט לבחון האם הכוח האישום מעבר לכל ספק סביר, או שמא נותר ספק שכזה, גם בהינתן שעדיות התביעה אין לוקות בחוסר מהימנות.

להלן אראה כי הראיות שהובאו מטעם הנאשם, אין אפשרות לקבוע כי הכוח האישום מעבר לכל ספק סביר.

8. מנגד לעדיות השוטרים ניצבת **עדות הנאשם**, לפיה ישב בביתה בעת שהגיעו לשם שוטרי בילוש, ועצרו את בנו יחד עם משאיתו, לצורך חקירה. לדבריו, היה מודאג ונאמר לו כי הוא יכול לנסוע אחרי השוטרים לתחנת מברשת. כשהגיעו לשם, נאמר לו כי בנו יועבר לתחנת מודיעין, והוא נסע בעקבותיו, למרות הלילה הקרים, וنعمד מחוץ למבנה התחנה. הנאשם אמר כי לפטע יצא שמואל, והחל בצעקות "אמר לי הילד שלך גנב אתה צרי להחליף משפחה ואתה משפחה גנבים" (עמ' 24 ש' 16). בתגובהו, הנאשם לדבריו הטיח בשמואל "שוטר כמור בתפקיד כזה מדובר איתי בדיון כזה מה ידברו השוטרים שלו? אתה לא מתבונש בדבר איתי? אין לי אונך קשר אני לא מכיר אותו אין אתה אומר הילד

שלך גנב גם המשפה שלי?" (עמ' 24 ש' 20). הנאשם העיד כי משראה שמואל את כעסו הרבה ועלבונו, הזמן אותו להיכנס לתחנה לשות קפה ולעשות סולחה, אך כשנכנס פנימה, קפצו עליו שוטרים ואזקעו אותו. הנאשם לא זכר כלל את סימה, ואת מעמד גביהט ההודעה. כמו כן, עמד על טענותיו לפיה כלל אינו מכיר את הקב"ט, אינו יודע מיהו, ולא איים עליו מעולם. בחקירה הנגדית אישר בפה מלא כי כעס והיה נסער בשל מעצר בנו ודברי שמואל המעליבים (עמ' 26 ש' 13), אך לא ביצע שום עבירה, אלא שני השוטרים "תפרו לו תיק".

עדות הנאשם הותירה רושם מהימן, ואף תיאור ההשפלת שחוווה מצד השוטרים נשמע אוטנטטי: "ברגע שפגע بي בכבוד שלי ובמשפה שלי, אני ממש נכנס לי לב...". (עמ' 29 ש' 3). המذובר באדם מבוגר למדי, שהוא אב לבנים וסב לנכדים, וניתן היה להתרשם כי הוא תופס עצמו כ"איש של כבוד". בהקשר זה, לא לモותר להזכיר כי היה בידו להביא את הפרשה אל סיומה במסגרת של הליך הסדר מותנה שהוצע לו, אך הוא סירב להודות במינויו לו, כפי שעולה מהודעתה בתביעה מיום 1.8.19.

.9. **חיזוק משמעותי לעדות הנאשם מצוי בעדויות 2 עד הגנה.**

בנו של הנאשם, עו"ד פיראש עלואן, העיד כי הגיע לתחנה יחד עם אביו, בשל דאגתם לאחיהם שנעוצר. לפי עדותו, שמואל יצא ופגע בכבוד המשפה בכך שאמר "אתם צריכים להחליף משפחה כי אתם משפחת גנבים" (עמ' 32 ש' 27), אך אביו כלל לא איים, ואני מכיר את הקב"ט שלגביו נתען שהופנה האIOS. פיראש מחזק את עדות הנאשם גם בגין העזמתו על ידי שמואל להיכנס לתחנה לשות קפה, ולענין מעצרו הפתאומי. בנוסף, העיד כי דרש את פרטיו של שמואל, והאחרון איים שייעזר גם אותו, لكن הילך ממש. עולה מעודתו כי מעולם לא הזמין למשטרה למסור גרסתו באשר לאיורו.

אטרש מחמוד שהעטיק את בנו של הנאשם, העיד כי עמד מחוץ לתחנה יחד עם הנאשם ובנו השני, וכן אדם נוסף. בשלב מסוים יצא שמואל והחל לומר דבריו לבון: "אתם גנבים, משפחת גנבים". לדבריו, החל ויוכוח, אך לא היה כל איום מצד הנאשם. בעבר דקות, שמואל הזמין את הנאשם להיכנס לשות עמו קפה בתחנה. אטרש העיד כי הוא מכיר את יעקב הקב"ט, אך الآخرון לא נכח בתחנה בעת האירוע, ולא היו אイומות כלפיו.

.10. יודגש, שמואל לא שלל מכל וכל את האפשרות לכך שעלה בנאים ו אמר לו שהוא ראש משפחת גנבים. כהוות בו עניין זה, רק אמר שהוא "לא זוכר שהיה דבר כזה" (עמ' 17 ש' 1).

.11. הנה כי כן, בנגדו לעדויות שני השוטרים המצירות תמונה של התלהמות חד צדדיות מצד משפחת הנאשם, הביאה הגנה שלוש עדויות המתארות אירוע סוער שבו נטל שמואל חלק פעיל, בכך שעלה בנאים ובחנותו. כבר בכך יש כדי לעורר ספק סביר.

מחדי קירה

12. בנוספ' למשך המציגר של עדויות ההגנה המעוררות ספק לגבי אשמת הנאשם, הציגו במהלך החקירה מחדלים רבים, שמשמעותם המצרי מכריע.

13. **ראשית**, הודעת הנאשם (ת/1) קצרה במינוח, ולא נעשתה השטולות ממשית לשם עתגרתו המלאה. ההודעה נגבהה בו במקומ, בשעה 01:20, וניכר כי הנאשם היה עדין כועס ופגוע, בשל ההתרחשות שאירעה דקוט קודם לכך. בניגוד לטענת התביעה לפיה הנאשם שמר על זכות השתקה באופן המחזק את ראיות התביעה, התרשםות הברורה היא שעלבונו הגדול הוא שהוביל לשובתו הלקונית, וחוסר הרצון לשטרף פעולה.

14. **שנית**, באופן בעייתי, בחר שמואל (שישמש כקצין החקירה) להורות מיד לאחר האירוע, כי הנאשם "יחקר" דווקא בידי סימה, שהיתה גם עדה להתרחשות (עמ' 11 ש' 14-15). הדעת נתנתה כי לשם שמירה על "ニックון" החקירה, ראוי היה להעדייף חוקר אחר, שאינו בעל מעורבות אישית. בשל ההתנהלות נוצר מצב שבו סימה משמשת עדשה מטעם התביעה, בעוד שגורסת הנאשם ידועה לה מראש, והבעיתיות מובנת. אם לא די בכך, עולה מעדות סימה כי גם שמואל נכח עמה בחדר החקירה (עמ' 10 ש' 30), למרות שהיא עד לאירוע. יתרון בהחלט, כי הנאשם שהוא גובל וכעוס כלפי שמואל וסימה בעקבות האירוע, סירב להשיב לשאלות, סובב את ראשו, ולא השיב לשאלות סימה, כפי שהיא עצמה צינה בעדותה (עמ' 11 ש' 1-5).

אני סבורה כי ההתנהלות במישור זה הייתה לקויה, ויש במקרה זה כדי למד על החשיבות ואף החובה הchèלה על גורמי החקירה, לאפשר לנחקר תנאים הולמים למסירת גרסתו, ללא מעורבות של אלה אשר נכנו באירוע, או היו מעורבים בו, ועשויים לשמש כעדים נגדו.

15. **שלישית**, עיון בהודעת הנאשם מעלה כי זו כלל אינה חתומה על ידו. בנוסף, פרק ההודעה על קבלת ההודעה בדבר קיומה של זכות הייעוץ, אף הוא אינו חתום. חסר זה, מעורר תמייה נוכח העובדה שלא תועד כל סירוב מצד הנאשם. הנאשם העיד כי כלל אינו זוכר את מעמד החקירה, והדבר מתישב עם העדר חתימותיו, כאילו לא התקיים ההליך בנסיבותיו כל, או שהתקיים באופן בלתי תקין. יתרון שבשל הליקוי בהתנהלות, התפרש המעמד בעיני הנאשם כהמשר התעמתות עם השוטרים. לדעתי, העדר החתימה מהוות פגם של ממש, ויתכן שיש בו גם כדי למד על החיפזון שבו נוהלה החקירה, מבלי להקפיד בזכותו הנאשם להליך הוגן. לא פחות מכך, חומרה העובדה שלא ניתנה לו זכות ההיעוץ.

16. **רביעית**, ברוח האמור, כלל לא הوطח בנאים בעת החקירה, כי הוא נחשד באמירת המילימ החמורות לכואורה "היהתי מעורב ברצח", זאת למרות שעולה עדויות שני השוטרים כי דווקא המילימ הללו, היו העילה לomezרו (עמ' 13 ש' 11; עמ' 15 ש' 17). בעניין זה נשאלת סימה, והשובה כי אمنם הייתה זו טעות שלא, שלא התייחסה למילימ הללו בעת גביהת גרסתו (עמ' 13 ש' 19), אך ההתנהלות נותרה תמורה.

17. **חמישית**, למרות שבעת האירוע נכח בתחנה בנו של הנאשם פיראס עלאן, לא נתקבש הוא למסור גרסתו להתרחשות, וזאת בניגוד לחובמה של המשטרה לאסוף את כל הראיות הרלוונטיות, בין אם יהא בהן כדי לאשש את

החדות, או להפריכם (ע"פ 5956/08 אל עוקה נ' מד"י (23.11.2011)). בעניין זה טענה סימה כי הטעם להימנעות מהחקור אותו, היה "כי לא רצינו להתסיס יותר מידי" (עמ' 14 ש' 4), אך בכך לא ניתן הסבר מדוע לא נלקחו פרטיו פיראטים, וכן פרטיו של חבר נוסף שנכח לפני העדויות (עמ' 35 ש' 31), ולא נגבו גרסאותיהם להתרחשות בשלב מאוחר יותר (עמ' 17 ש' 29-31).

מה שחמור עוד יותר, הוא שכבר בשעת האירוע היה ידוע לשוטרים אל נכוון, כי פיראטים הוא עו"ד. חרף זאת, לא ניתן לנאים ההזדמנות לפנות אליו להיעzoות, בטרם נחקר.

18. **ששית**, כלל לא נחקרה טענת הנאשם לפיה אינו מכיר את "יעקב" או "הקב"ט". זאת, למורת חיוניות הדבר לבירור האשמה, ולמרות שהיא בידי התביעה לאטר אDEM זה, ולהביאו לעדות על מנת להזים או לאש את הטענות להעדר היכרות. בהקשר זה, צוין כי עד ההגנה אטרש העיד שהוא מכיר את אותו "יעקב" (עמ' 38 ש' 1), כך שניתן היה להסתיע בו לצורך האיתור.

19. לדעתי משקלם המctrיב של כל המחדלים הללו, מעורר את החשש שקופחה הגנת הנאשם, והיה בהם כדי לפגוע ביכולתו להוכיח הגנתו (ע"פ 2697/14 חדאד נ' מד"י (6.9.16); ע"פ 7066/13 אלמליח נ' מד"י (22.12.2015); ע"פ 5386/05 אלחורטி נ' מד"י (18.5.2006)), לפיכך, יש בהם כשלעצמם כדי להוביל לזכוכו. וזאת שכן הדבר, בהצראפם למשקל ראיות ההגנה.

תיק האIOS

20. מעבר לצורך, ולמרות שלא הוכחה עבירות האיים, אני מוצאת לנכון להתייחס אף לתוכן הדברים המוחשיים לנאים.

21. כפי שנאמר קודם, אין מחלוקת על כך שהנאים היה כעוס ונסע בעקבות התיקחות שמואל למעצר בנו. השוטרים העידו כי הוא הטלם בצעקות ואיוםים, אך הובאו ראיות טובות לכך שהוא לא איים אלא דוקא כאמור כלפי דברי עלבן קשים.

22. מדברי שמואל בעדותו, עולה כי היה מודע היטב לקושי של הנאשם, ולמצב הרגישי בו היה שרוי נוכח מעצר בנו: "mbhineti že hia abaa libn shvno nuzer vlokh at zeh katz ksha" (עמ' 16 ש' 13). לאחר מכן, בחר להורות על מעצרו של הנאשם, אך בסופו של עניין אישר כי "achri shematz katz nrgav gm b'mashad ha'na'im hutzur v'amar she'amr at zeh basurat regshot" (עמ' 15 ש' 23), "hoo habivz tzur" (עמ' 16 ש' 31). מן הדברים הללו, עולה בבירור כי גם אם אמר הנאשם דברי כעס, הרי הוא אלה דברים בעידנה דרייתה בלבד.

23. המסקנה الأخيرة מתחזקת נוכח התוכן הגבולי של האמרה "הוא ישלם בזוהר", אשר ניתנת להתרפרש גם

כהצהרה על כוונה לפועל כנגד האחר באמצעות משפטיים חוקיים (ראו למשל: ע"פ 88/103 ליכטמן נ' מד"י (6.9.89); ע"פ 856/01 סער נ' מד"י (31.10.01); ת.פ. 370/05 מד"י נ' שאול (28.3.07); ת.פ. 23236-11-10 מד"י נ' כוכבי (5.1.15); ת"פ 17-08-2017 מד"י נ' מימן (3.12.18); ת"פ 14037-03-09 מד"י נ' ניסים (4.10.11) ולא פעם נקבע כי אמירות מסווג זה אינן מביאות עבירה).

24. עוד יש לציין כי לא הובאה בעניינו כל ראייה לקיומה של היכרות בין הנאשם לבין אותו "יעקב", ובנוסף, יש חשיבות לעובדה שהדברים נאמרו לאוזני השוטרים, מבלי שייעקב נכח במקום.

25. מכל אלה עולה כי גם אילו קבעתי שעה בידי התביעה להוכיח את אמירת הדברים המוחסם לנายนם, עדין היה מקום לבירר האם תכnam מגבש עבירות איומיים, בנסיבות המקרא. שאלת זו אינה דורשת הכרעה בעניינו, נוכח קביעותי הקודמות.

סיכום

26. עדויותיהם של השוטרים סימה ושמואל הן בעלות משקל, אך לא די בהן על מנת להתגבר על הספק הסביר העולה מראית הגנה. בנוסף, נתגלו מחדלי חקירה משמעותיים, שהיה בהם כדי לפגוע בהגנת הנאשם, והם מティים את הCPF אל עבר זיכוי.

מעבר לצורך, הרأיתי כי גם אילו הוכחו העובדות, עדין היינו נדרשים לבירור התgebשות עבירות האויומים, מבחינתה תכnam.

27. סוף דבר- אני מזכה את הנאשם מן האישום.

ניתנה היום, ח' חשוון תשפ"א, 26 אוקטובר 2020, במעמד הצדדים.